

אַבְלָתִי נַעֲמָן

עלון שבועי שע"ז תלמוד תורה 'עטרות חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרכז הגאון רבינו יצחק רצאבי שליט"א

רחוב הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

היגילוֹן מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד ..

פנוי הלכה

אכילת בשר וمعدנים בשבוע של בונחשה באב

מן הגדי רצאבי שליט"א מושך ויצא התשע"ו ב'שכ"ז בעניין מה שאמר הרב יצחק יוסף שלייט"א בשיעורו, לגבי מנהג התימנים באכילתבשר בין הבדעת הרמב"ם, לאוכל בשער מר"ח אב. דבר כי התימנים נהגו להקל בזה כבדעת זה, איןנו נכוון. כי אדרבה, הרמב"ם דוקא מחמיר בכך. התימנים נהגו בעניין זה, שלא כהרמב"ם, אלא כדינא דגמרא. וכבר הגאנונים כתובים, כי ישנם מקומות שנחטו לאסורים, ויושם מקומות שנחגו להתריה. אבל הרמב"ם עצמו כתוב בפרק ה' מהל' תעניות הלכה ו' במפירוש המשך בעמוד השישי

וכבר אמרו חז"ל, מיכאל שר צבא ישראל". ע"ב. וגימטריא מיכאל מנין מאה ואחד. והוא רמז למי שהפץ שמייכאל יערחו בזיכרון הלימוד, ישן מאה ואחד פעמיים.

ומרנן הגרי רצאבי שליטא בשיעורו האחרון (موظע'ש פרשת אלה הדברים תשפ'ב של'א) סיפר על מעלה אביו מארי ניסים (דמתקי נחום) וצ'ל, ששאלו בעניין הדלקת נר חנוכה במוצ'ש, האם הבדלה קודמת או נר חנוכה קודם. והשיבו נהגי בספר ונדריך מה כתוב. ע'כ. למדנו שאף אם האדם בעל זכרון מופלג כמו ר' ניסים (כידוע), עכ'ז' דברים הבאים מזמן אין לסfork על הזוכרן ויש לראות מתיוך הכתובים כי בשרבם מזוויה ע'כ

בתבוננו זאת באverb, ובה שיזיכנו שיש תלמוד תורה המכון לתפארה 'עתדר חיים', אשר בו הילדים משנים לא הרף את תורתנו הקדושה, וכבר בכתיה א' מסיימים את כל חומשי בראשית לפחות עשרים ואחת פעמים (כמנין אה"ה), בנעימה עם טעמיים כמו מג אבותינו הקדושים. ובכתיה ב' מסיימים בדרך זו את חומשי שמות וויקרא. ובכתיה ג' מסיימים בדרך זו, את חומשיים במדבר ודברים. ומכתיה ד' ומעלה מסיימים בכל שנה את כל חמישה חומשי תורה בשינוי והבנה. ומכתיה ד' מתחילה ללימוד משנה, ומסיימים בכל שנה סדר של ששה סדרי משנה, בהבנה ובשינוי. ושביל להמריין את התלמידים צוברים הם נקודות ופרשים על שינוים על פה. וההתוצאות ניכרות לעין, שאפי בזמן ההפסקות או לאחר שובם בכל יום לבתים יושבים ומשנים. וכל שיטת לימוד זו, בנהה המפקח הרבה משה קלצ'קין שליט"א על מסורת אבותינו וכבר

וכשהיינו עם התלמידים אצל הרב יונתן אדוואר שליט"א (רב מרכז פ"ת) ואמרתו בקצירה על חסיבות שנין התורה ע"פ ושבותינו עשו כן. הפטיר הרב אדוואר אמר, אני בעצמי שכשחייתי קטן היה משנן מימרות של הגמרא ע"פ, והיינו צרכיס לידע אותן ללא טעות כלל.

ומרגלא בפומייהו של מותנכי דור שעבר, כשהיה אומר תלמיד (ילך) כבר חזרתי אמרו לו, חזרת כבר מה ואחד פעםיס? ופשוט שכלי עניין חזרת הלימוד צרך להיות בשמה ועי' ידוד ותמריחים, ובכל מני שיטות לגון בין שני אחד לחברו ואכמ'ל.

יתברנו מישב מעלה, אשר לו היגיינה ותחילה, כל **אנשי הוצאות החיעם**, המפקח חרבנים המאי' והנעוט על שנה של עשייה רנה, ללא חפזה ולא חולשה, נדר מוסיף והולך לבית הלו. יה' שיתמלאו כל משאלות לבעט לטובה, ואין פרץ ואין יצאת שמען מחייבם, ויינו לדאות פירות לפירוט זהן, משוחחים ומועלים לאירועיהם.

בנתיבי החינוך

הרבי אליהו נהרי שליט"א מנהל התתית

פ' תשכח את הדברים וגו. (דברים ד. ט) כתוב הרב כל' יקר בזה"ל: ר' זעיר (אבת ג) למדו מכאן שהשוכח דבר אחד ממשנתו מתחייב בנסיבות כי גורם לעצמו שם ה' ישכחו כמ"ש (השע ד) ותשכח תורה אלדי'יך אשכח בכך גם אני. עוד דרשו ר' זעיר (חגאה ט) מן פסוק ושבותם וראיות בין צדיק לדושע בין עובד אלדי'ים לאשר לא עבדו (מלכי ג) שאינו דומה לשונה פרקו מהה פעמים לשונה פרקו מהה פעמים ואחד ושמעתני רמזו לדבר לא עבדו ר'ית של' עולה מהה לומר שהלומד מהה פעמים עדין נקרא לא עבדו עובד אלדי'ים לאשר ר'ית עולה ק"א כי השינה פרקו ק"א פעמים נקרא עובד אלדי'ים

וּמוֹשֵׁלִי לְעֶשֶׂת רָמֶז יָקָר מִזְהָב וְדוֹחָא, כַּשְׁתִּסְתַּכְלֶל בְּמַלְתָּן זֶכֶר וּבְמַלְתָּן שְׁכָחָתָם מִסְפָּר קָ"א בְּינִיהם, וְהַרְוֹצָה לְבַטֵּל הַשְּׁכָחָה יָחֹזֶר עַל לִמְדוֹדָיו קָ"א פָּעָמִים וּבָהֶם יְפֻחַת מִן מִסְפָּר שָׁבָח מִסְפָּר קָ"א וַיָּשֶׂרֶת מִן שְׁבָח מַלְתָּן זֶכֶר עַכְבָּר עַכְבָּר מִאוֹ יְהִיה הַדָּבָר בְּמֹסֵב אֲצָלוֹ לְזֹכְרוֹן לֹא יְשַׁבַּח עוֹד. וּקוֹרֵב לְשָׁמְעוֹ שְׁהַמֶּלֶךְ הַמְּמוֹנָה עַל הַזֹּכְרוֹן זָכוֹר שָׁמוֹ וַיְשַׁׁלֵּחַ כָּבוֹדָיו יְוָתֵר מִן מֶלֶךְ הַמְּמוֹנָה עַל הַשְּׁכָחָה שְׁבָח שָׁמוֹ וַיְשַׁׁלֵּחַ כָּבוֹדָיו יְוָתֵר מִן מֶלֶךְ הַמְּמוֹנָה הַזֹּכְרוֹן עַכְבָּר הַשְּׁכָחָה גּוֹבְּרָתָה עַל הָאָדָם, לְפִיכְךָ צָרֵיךְ הוּא לְחֹזֶר עַל לִמְדוֹדָיו קָ"א פָּעָמִים כִּי בְּכָל פָּעָם וּפָעָם שִׁיחֹזֶר הוּא מַחְסֵר וּמַחְלִישָׁ כִּי אֶחָד מִכְּחוֹתָיו וּכְשַׁהַדָּר קָ"א פָּעָמִים הַחֲלִישָׁ כִּי כָּבוֹדוֹ הַיְתָרִים וּנְכָנס תְּחִתָּה יְדָה הַמֶּלֶךְ הַמְּמוֹנָה עַל הַזֹּכְרוֹן וְלֹא יְשַׁבַּח עוֹד. רָמֶז לְדָבָר הַשְּׁמָר וּשְׁמֹר נַפְשָׁךְ מִדְּרַת מִן דָּרַת אֶלְוָה לְמִסְפָּר קָ"א וּדָרַת שֶׁתִּבְתַּח לְךָ הַיּוֹנוֹ לְמִידָּר וּבָאֵילוֹ אָמַר לְמוֹד הַוְּרָהָב כִּי הַשְּׁרָתָה אֶת הַדָּבָרִים וְהַגְּדוֹלָה רְמִזָּה יָכָב עַרְבָּל

וכבר אמרו חז"ל, **ימיכאל שר צבא ישראל**, ע"ב. וגימטריא מיכאל מניין מאה ואחד. והוא רמז למי שהפץ שמייכאל יעדתו בזיכרון הלימוד, ישן מאה ואחד פעמיים.

מחידושי רבותינו

פתרונות לפרשת דברים'
אחדה חידה! מתיים (אנשים) של מתם
(עיר ששמה מתם), מתיים (מתו).
הזכונה בהגלה: מי שהכל שלו!
מי בתמונה: שבע אחים לפתרוננו!

שיהם בפרשנה מובאים
ומורה"ר אמר
של מהרי"ז נחלפו הפסוקים
במי הפורטרים וגונה יוגאל פרט

שמע ישראלי ה' אלדיינו ה' אחד (דברים ה, ד).

שמע ישראל, ראש תיבות שי'. והשער הראשי תיבות גימטריא

כ"ב, חן עשרים ושתיים אותיות התורה. ישראלי, ישך אל. או נמי אותיות אשר לי.

ר"ל שי' עולמות אשר לי, אני מנהיל לאשר הלה' ישך לפני אל יתריך ומיחד השם יתריך בכל יום באחבה, שהיא גימטריא אחת, וועסק בתורה שהיא עשרה ושתיים אותיות. או נמי שמע ישראלי, [נטענין] ש"י עלמות מנהיל לישראל. ומיו הוא, ה' אלדיינו ה' אחד ב"ה.

שמע, בפסוק זה רמזו שדי עד. שי' דשmu, ומ"מ בחילוף אי"ק בכיר דמ"ת, וו"ד דתיבת ישראל, [הר] שדי. ועי' דשmu ודרל"ת לאחר רבתיה, הר' עד. שכל המניה תפלין ומיחד ה' בפסוק זה ומציין שם שדי באצבועתו על פניו בכל ימים בקרית שמע, הקב"ה מעיד עליו עצמו.

שמע ישראל ה', אותיות שנויות משה. וסופי תיבות עללה. ושער הפסוק סופי תיבות אותיות הוה. רמזו למאמר חז"ל (שבת פ', א) שהשכמה עללה ובהשכמה ירד, ומין קריית שמע. וניתץ לו קרני הוה. וזה שתיקנו בתפלת שחרית דשבת כליל תפארת בראשו נתת בעמדו לפניו על הר סינן.

שמע ישראל, שי' רמזו לשלהše האבות והשבת, שהם קיום העולם בזוכתן. מ', רמזו לאربעים מלאכות חסר אחת, וכנגדן ארבעים מלקיות על הלאוין. וכן רמזו בן ארבעים לבינה (אבות ה, כא), שידע ברזי התורה. וכן ארבעים יום יצירת הולך בימי אמו. וכן רמזו למ' דמשיח, שבזכותן יבא משיח צדקינו. ע', רמזו לשבעים פנים לתורה, שיעסקו בהן ישראל. ותיבת ישראל חמש אותיות, נגיד חמץ אותיות אלדיים, ונגיד חמשה חומשי תורה, שהם כולם קשורים זה בזה. והקב"ה בתחנותים מייחד שמו עליהם, והם המיוחדים בעולם השפל. גם אותיות אברהם חמש אותיות.

ביצחק חמץ, שנאמר (בראשית כא, יב) כי ביצחק יקרה לך זרע. יעקב בואז', חמץ אותיות. שבטים, חמץ. כי הם באחדות אחת. אברהם נקרא אחד, שנאמר מ' יחזקאל לג, כד) אחד היה אברהם. גם במספר קטן גימטריא אחד עם

הכלול. ישחק בש"י במספר קטן עולה אחד. ביעקב במספר קטן גימטריא אחד. הדא הוא רכיבת (תל"ים עח, ה) ויקם עוד"ת ביעקב ותורה שם בישראל. ישראל במספר קטן עם האותיות גימטריא אחד. ונשאר מהמנין

(אותיות) אל להורות קישורן עם האל יתריך. וכן נאמר בהם (שמ"ב י, נב) ומ"כ בישראל גוי אחד בארץ. והשבת יום אחד בשבוע. הר' כולם יהודים בעולם, והקב"ה יחיד ומיחוד, שאין יחיד כ'יחדו, מושל בכל. וזה שרמו

הכתוב (בראשית ב, ד) בהבראם, בה' בראמ (בר' יב, י), רמזו לחמש אלהו, האבות והשבת ישראל. ודרל"ת לאחר רבתיה, רמזו לשלהše אבות והשבת שמקיים הכל, השבת והתורה ויחוך השם. המקום ב"ה יסייעו על מעשה

רצונו.

מי בתמונה?

בן הפוטרים גונה יוגאל פרט

לרפואה
ואריכות ימים
ושנים
ציוнаה בת שלום
למשפחה דינין
בשבחע"

שאל השואל למה אנו נהגים פה בארץות תימן, לקרוות קריית שמע ושירת התמיד ומירות ופסוקי פתום הקטורת, ושיר השירים בערבי שבתות, ושאר עניינים, ללא טעםם, מימות קדמונייםDKDMונים, בעת תפלה, ועל מה סמכו הראשונים.

והיתה תשובה כי, שאלת זו נשאלת לפני כהדר'ABA MRI נע"ג בשנת..., והשיב בתוך קהל וודה כך, מה שנגנו הראשונים כן באלו הארץות, הטעם מפני שאמרו זל (גיטין ס, ב) בדברים שבכתב אי אתה רשאי לאמרם על פה, לפיכך קורין אותן בלא טעםם דרך תפלה, שלא עבר על דבריהם. וכי שמצרך לקרות בטעמיהן (שלחן ערוץ או"ח סא, כד), היינו במקומן שמתפלין מתוך הסידור וקורין מתוך כתוב, ע"כ תשובה.

וاني העציר קל שבקלים, נראה לע"ד שלא נהגו בארץות תימן אלא במה שהוא דינא דגמרא בכל מנהיגיהם, ורב שלהם רבינו הר"ם במז"ל עמוד ההוראה שלהם בערי תימן. וזה לא נזכר בגמרא ולא בהרמב"ם זל דהוא מאירה ושאר פוסקים. ומה שכתב מרן הקדוש ורעה, היינו לכתילה והדרך חסידות הוא.

ומייהו אין בקיין בניגון הטעמים בזמנן הזה. וגם ברוב המונע עם אינס יכולין לדקדק באותיותה עם קצת טעמים בניגונים, ומפני הטעות. ומיהו כל הפסוקים החמורים לדקדק באותיות ולשוחות בין ה澁בקים, והם שישים גבורים סביבה לה (שה"ש ג, ז). ועי' בספר מומור לאסף בשם מהר"ם לנזנאנו (בספר) דרך החיים, שמנעו אותם, קחנו משם. ווזוק בלשון מן הקדוש בשלחן ערוץ (שם מסעיף י"ז ואילך) דכתב דלא לישטמע, פירוש לארחים אף על גב דאומרים בינו לבין עצמו כתיקון. על כן טוב לאומרים דרך תפלה מיל' מיל' בחיקון תיבות ואותיות, מלhalbיקם וליכיש ולהבליע אותן בחברתה הדומה לה, ודינו. ולחוות צמאן עיין בש"ת רבי הזקן להר"ד יחיא בן כהדר' דוד מזרחי וצוק"ל בסימן מ"א וסימן מ"ב וסימן מ"ג. ועי' ר"ק בחלק ראשון חלק הדריך.

ותהנני על קצת מהמוני עם בזמננו זה כש庫רין קריית שמע עת התפלה, שעושין ניגון הטעמים של השרים פסקי פסקי, כשברים בעת תקיעת שופר. ועושין הזקף והטפחה ואתנה ורביעי ופשטה והפסיק וכל השרים מולם כאחד בהפסיק מעט, וחושבים עצם שקורין אותה בטעמה וניגונים, ואני לא גינוח בעלמא. ולא ידע ולא יבין כי בחשכה תהלהנו, שמוריין אותן מגוזלים ומעלטים, כמו שכתב בספר הדריך ובחברת התיגאן, ובספר חבצלת השرون למחר"י בשירי זצ"ל. וביעיניהם שהם חכמים, ושאבותיהם הקדושים לא ידע ספר. ומהפכים למד רבות מקרי דרכן, שלימודם להפוך בין ה澁בקים לבד, ודין. כגון עשב בשדר, בכל לבבך. כמו שכתב רבינו הר"ם במז"ל (קריית שמע, ט) ומן הקדוש שם, בושאר פסוקים, שהוא מעט וחוזר ואומר בשדר, וכן כולם. והם קורין אותן בגילהה כתיבה אחת, שיש להם סמרק מה שכתב ספר מ"ש, ומניחים דברי הפסוקים ומאריה דארין בקרן זית ח"ז, ומעלימים ענייהם מדבריהם. גם המשורטים קורין כולם כאחד בטעם מkap, ואני בן. וכמשמעותם לוחרה אף, קורין אותה כתינה בשהייה מעט, ואינם נותנים דעת מה נשתנו אלו מאל שכתבו

לרפואת
שירותה בת נח לוי
בשבחע"

לוש"ק
תומר ישראלי בן יעקב
וואודליה בת מנשה

لרפואת
יוסף בן משה דיני
בשבחע"

שכתבו הפוסקים ליתן ריחון בינהם.

עוד שנית עשו נימעה בתנועה שלפני השוא וקורין אותה במאיר הנקרא גשיא, כמו ונתנו (במדבר טו, לח), בשדרך (לקמן יא, ט), וכן בשירותם נזולמים (שמota טו, ח), קפאו (שם, ידו), וכן קמץ רחב או פתח או סגול, ואין אלא מרחיב השפטים מבטא לא בקריאתם. ולא הבינו מה שכתבו במחברת התיגאנ, לשון הקדש והערבי, שעשו לנו אבותינו הקדמונים, ולימדנו והניגנו אותם כפוי קלותם. כתבו שיש נהגים לכתבו, ויש נהגים לבטלו בין כתיבת הבין בקריאתם. ודקמתי על זה ומצתתי בקצת דפוסים, אבל לא לפה מנהגינו פה בארץ התימן. והעד על זה כתיבת התיגאנ יעירו יידונו כלון כאחד שمبטלין אותו. גם כן ראיינו בימי חרפי כלום כאחד בקטן בגודל כשלולים לספר תורה וכל שכן בשארם צבירון בצד שמברטלים אותו. ועד הידאנא בעירנו צנעא וברוב המקומות, נהגים שלא לאמורו כשלולים לספר תורה וכל שכן בשארם קרייה. על כן אין לנו לו זו מנהג אבותינו שלימדנו, עד שבא אליו וירנו האמת. וכן חכמים זההירו בכל מקום ומקום יזהרו ממנהג אבותיהם. והא"י מאן דבעי למחי חסידא, ליקים מיל' דabort, והבן. ולענין נתינת ריחון בין התיבות שביניהם מכך, עיין בספר יסוד הנקוד שאינו מתבטל קרייתו בשהייה בין הדברים, שהרי נשאר מבטא כחטף, ודוק.

(עלת שלמה למו"ש בדוח זצ"ל)

מהליכות

אבותינו

הספרדים – קינות

mobat bgemara shabat ק"ה ע"ב. אמר ר"ש בן פי"ר יהושע בן לוי משומש בר קפרא, כל המורה דמעות על אדם כשר הקב"ה סופרן ומניין בבית גניזו שנאמר (תהלים נ. ט) נודי ספרתה אתה שימה דמעתי בנאך הלא בספרתך, ע"כ. עוד mobat, איזוז ספרן מעלה, זה הגורם לציבור בכיה ברבוב עונותינו שכחתי מקורו ותרם מצאתהו. אשר על כן נהגו אבותינו הקדושים לכתוב הספר ולומר קינות על המת, ויש שהיו קוראים את הספר או הקינה בימן ההלויה או בשבעה.

נעלה אחד מני רבות את הספר שכתבו בספר יזכר צדיק ע"ה על רציחתו של זכריה קחטה הי"ד, זצ"ל: אש תוקד בקרבי, בהעלותי על לבבי. איככה ידידי ואהובי, נפל ביד אויבי. צר לי עד מאד על זאת, וגדל כים כאבי. לבי על ידידי, מי עלי קרובוי. ה' ניקם נקמת דמו, ויריב את יריבי. אנה נפנה לעורה, והאויב סביבי. הצור... ידי עט ספר מהיר, תלאה להסידר הליכותיו. ולשון המ מהרת, איך תמלל גבורותיו. היה איש חמד בחורים, למטה שלושים שנוטיו. טוב לשימים וטוב לבריות, בכל דרכי פניו. אשריו ואשריו يولדיו, ואשרי כל משפחותיו. הצור... נפש ונפש אביך, וגם נפש זקינתך. היו צורות בעור החיים, והם יצאו לקראתך. ואמר להם קבלו שלום מכל בני משפחتك. בגין ערד תנעוג, ותעללה נשמהך. לחתת כסא הכבוד, ותקבל משכורתך. עם כל הצדיקים והחסידים, תהיה מנתך. הצור... ע"כ. ועודין יש מעתים המשיכים מנהג מפואר זה. יהיר שכולם יוכו להמשיך מנהגים מפוארים אלו.

פניני הלכה

המשך מהعتمد הראשון

כך, וכבר נהגו [כל] ישראל, שלא לאכול בשר בשבת זו. ויש מקומות שנהגו לבטל השחיטה, מראש החדש. בכל אופן הרמב"ם אומר, כי נהגו (כל) ישראל שלא לאכול בשר בשבוע של ב' בו תשעה באב. כותב על כך המגיד משנה, כי מנהג זה לא פשוט בארץות אלו, וכן גם אצלםأكلו בשר.

עכ"פ לדעת הרמב"ם, נהגים שלא לאכול בשר בשבוע של ב' ב"ה. מילא, הדבר אכן מודיעיק, כפי שכתבו כאן, כי התימנים נהגו בזה בדעת הרמב"ם. הדבר בדיקת ההיינך, דבר זה אינו כדעת הרמב"ם. חשוב לדעתם, יש את המסורת והמנהגים מדורות דורות, בלי קשר להרמב"ם דוקא. יש כאן, ש"մדברים" אותנו תמיד להרמב"ם, וזה טעות. ע"י בשיעור מוצש"ק ויקרא התש"ע, ומוצש"ק בלק התשע"א.

וברצוני להזכיר עוד נקודה, בעניין זה של אכילת בשר מר"ח אב. חושبني, כי עד שאומרים לתימנים שלא לאכול בשר, צריך להטיף מוסר לאלה אשר אינם אוכלים בשר. והסבירתי היא, כיربים מtopicו אלו שאינם אוכלים בשר, זה לא שהם כל כך צדיקים, שהרי הם עושים להם או כל מני תhalbיפים, כגון פיצות ופלפלאות מתורתך כת"י, לגביהם פ██ שכתוב בכאן, כי התימנים נהגו בזה כתבתמי על כך קצת מוסר ובנגפלוות מתורתך כת"י, לגביהם פ██ שמצוות ירושלם, בהפרט שבת ור'ח, ד'ה ולדברי, בקהילות אחרות שנמנעים מאכילת בשר מר"ח אב, יש מהם משתדלים עכ"פ להשיג מאכלים מיחדים. פיצה, בלינציס, נקניקיות וכדומה. מתחכמים. בכך מתאבלים על חרבן בית המקדש? הם עושים דברים כקוף אחרי אדם. גוף בלבד נשמה. או מחפשים להשתף בסיסום מסכת, בכדי לאכול בשר. הם מתכוונים לכך, שהסיום יהיה ביום הלו. לדעתם להם צריך להטיף מוסר. דבר זה, הוא שאנו במסדר, לפי דעתם מהפוסקים, ואכמ"ל. מה נפש, אתם הופכים את הטפל לעיקר, ואת העיקר לטפל. ואילו אנחנו התימנים, אין עושים מכך עניין, ולא מטלhibים מכך.

ועדיין לא דיברתי על מה שאו מתכוונים את ה"נופש". בשבוע של ב' ב"ה, חושבים ומדברים כל הזמן על מה שייעשו "בין הזמנים". על זה צריך להטיף מוסר.

עלילי נשמה חיים בן יהיא נהרי ז"ל, אודיאל אהרון בן אליהו פרץ ז"ל,

דוד בן סעד בשארדי ז"ל, יוסף בן יהיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דוד טביב ז"ל,

יפה בת יהיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב ייחיא בן אברהם והב' זצ"ל נולד בישוב בית עדקה בשנת תר"ע.

העירו עליו שהיה חריף ובקי בתלמוד יותר מכל בני היישבה. עלה לארץ בעלייה הגדולה והתיישב בתל אביב.

באرض התפנס מחיותו סופר ست"ס ברבנות תל אביב.

התודה... הברכה...

לאיש אשר מעתון יאטה, וחוא כדרך לא דורך שמען על התיתת ואורו עניינו להיות מוחזיקי התיתת ונפרט טרך ישראל סנא אע הוא חפוץ בעילום שמו יען ע"כ נערנו שייטמלאן כל משאלות לנו לטובה, וימצא את גת ווע משודרש נשטעה מהרתה, ויננה ליטע להנה ואלקנה, ויראה כל זרע ורע קודש הלולם מושעים לפני יושב מרים ואנשים, גבריות איתה ואירועים ימים ושנים דשנים ורعنנים, אל"יך

הערות, האורות ותשובות לחו"ת
נינתן לשולחן לפקס: 03-9130000
או במייל:
e0504150896@gmail.com

תפארת בניים

חרף ניג' הקורונה, היו תלמידי גן גיל שלוש, מגיעים לגן ולומדים אוטיות, אף חגגו מסיכת סיום אוטיות בחצר החן בצענעם וכזהירות יתרה

בדרכיהם אתה לך....

עונה בכבודו ובכומו

מעשה ספר לי מ"ז ישכר בן מ"ז רצון עמרם אב ב"ד שרעב,بعث הוא במרמורק ע"י רוחבות, היה חולה בתעיין, הלך להשתתח על קברו של הצדיק אבא שלום שבוי. ראה בספ"א אחד בתבvier ושם כתוב:

פעם אחד בא חכם הארץ ישראל והלך לבקר בקר בצדיק וראה את האנשים ואת הטר והנשים שהיו משתמשים ומ��ללים ואומרים, רב"ש ע"ש בה בוכות הצדיק תן לנו מרפא וכו' ופעם אמרם צדיק צדיק תן לנו קר וכוך, התפלל בעדי. תפנות שלא היה מכובד הצדיק שידברו אלו הדברים, והחכם אמר וח"י אולי יש קלוקול על הצדיק או עליהם שם אמרם עליו יותר מדי שבחים.

עללה למושבה עירו של אבא שלום, נכנס לבית הגזבר בקש המפתח של בית הכנסת, וסגר על עצמו והיה לו טלית שיש בה ד' כנפות והרכיב עליה ציצית, והוא עשה קשרים ובכל קשר עושה כוננות ויחודים, ומכוון על צדיק אחד, ובכל כנף עשה שבעה קשרים, עד שגמר כל הטלית ארבעה כנפות, וסיים ברבי שעמן ב"ז יהאי זתע"א, ומיד נרגלה לו אבא שלום בעצמו, עם כל הדרטנו, ואמר רבי למה לך להצטער על מה שעושים המסתכנים הזוקקים לרחמי שמים, אדם שהוא צדיק, ועשה רצון ה' בחימים חיותו, מילא את תפקידו שהוא חייב לעשות, וחוץ מהה שעשית חובת סבלתי סבל מה שלא סבל כל צדיק הצדיק בעוד כל ישראל. וכן הרשו מן השמים למלות סיפוק כל מי שבא להשתתח, ולהתפלל באמת ואמונה, מתוך בטחון אמיתי והשעה צריכה לבך.

מיד נחה דעתו של אותו הצדיק, ובוים השני עשה כמו כולם, וכותב מכתב ונתנו לגזבר לעדות, שמניע לצדיק כל הכאב, ואין לחוש מפני בני אדם שמשבחים יותר מראוי, כי מגיע לו. יהי רצון זכות כל הצדיקים יגנו בעדנו, אמן.

(עלותה הרשכבי עמי לה)

לו"ש"ק
יובל בן דוד
ורות בת זכריה

שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה